

Calea spre Viața Veșnică

□ 1995, 1996 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*.

Toate drepturile rezervate. .Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword □ copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: David Treybig. *Scriitori contributory:* Gail Allwine, Roger Foster, Rod Hall, Allen Hirst, Tim Morgan, Glen White. *Critici Editoriali:* Scott Ashley, John Bald, Bruce Gore, Paul Kieffer, Rod McQueen, Richard Thompson, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Introducere

„...lată este calea care duce la pierzare...îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Mat 7:13-14).

Crezi tu că sunt multe căi care duc la mântuire?

Deși multe biserici au proceduri formale de admitere a credincioșilor în grupul lor, practicile lor diferă mult. Fiecare se pare că ia o cale diferită. Chiar și ceremoniile de botez sunt diferite. Unele stropesc cu apă sau o toarnă. Altele scufundă complet pe credincioși într-un râu sau un lac. Unele grupuri botează pruncii, în timp ce altele nu. Încă alte grupuri cred că nu este nevoie de loc să fii botezat. Cele mai multe pretind să dețină autoritatea dela Biblie, totuși ele sunt mult diferite în practicile lor. Există oare o autoritate biblică pentru credințe și obiceiuri atât de divergente? Și are vre-o importanță pentru tine sau pentru Dumnezeu?

Când te gândești să stabilești o relație cu Dumnezeu, ce-ți vine în minte mai întâi? Îți imaginezi că asیști la o întâlnire de renaștere sau urmând un televangelist? Dar despre o întâlnire de rugăciune sau jocuri de loto tutelate de biserică? Poate că singurul tău contact cu religia a fost evanghelizare agresivă dela ușă la ușă sau predicatori la colțul străzii.

Cu abordări atât de multe și contradictorii, nu este surprinzător că unii oameni au devenit cu totul cinici despre religie. Pentru unii, ideea că cineva poate trăi pentru totdeauna cu siguranță că trebuie să fie una dintre noțiunile acelea prea bune ca să fie adevărate. Pentru cinicul extrem, botezul poate să sune ca un termen religios gol sau obicei bizar, și sugestia că este un pas necesar pentru viața veșnică ar apărea absurdă. Alții simplu nici nu știu ce să mai creadă.

Dar cum este cu tine? Știi tu ce dezvăluie Biblia despre acest subiect vital? Observă ce a avut de zis Însuși Isus Hristos: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:44).

Este clar că venind la Dumnezeu este un proces pe care îl începe El, și noi trebuie să alegem dacă acceptăm sau refuzăm calea Lui când ne este oferită. Dacă acceptăm, avem de urmat o procedură precisă. În Ziua de Pentecost, Petru a instruit pe cei adunați să se pocăiască și să fie botezați pentru iertarea păcatelor (Faptele Apostolilor 2:28). Atunci Dumnezeu le-a dat Duhul Său Sfânt, pe care de asemenea ni-l va da și nouă dacă urmăm aceiași pași, împuternicindu-ne și pe noi să trăim viața nouă la care am fost chemați.

Botezul reprezintă cea mai însemnată obligație pe care o ființă omenească o poate face în viața aceasta. Deși este o ceremonie simplă, botezul recunoaște cu tărie schimbările profunde din mintea și inima cuiva. El simbolizează abandonarea noastră completă lui Isus Hristos ca Mântuitor și Domn al nostru.

Dumnezeu dorește cu ardoare ca noi să urmăm această cale. Prin apostolul Petru, Dumnezeu ne spune că El „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, *ci toți să vină la pocăință*” (2 Petru 3:9). Acceptând oferta Lui ne permite ca să devenim copiii Lui. În Ioan 1:12, citim, „Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu...” (Ioan 1:12).

Botezul, cum este explicat în Biblia ta, este cu mult mai mult decât un mijloc de a te alătura unei biserici sau numai o ceremonie religioasă pentru prunci. Reprezintă o hotărâre matură, făcută numai după considerație cu multă atenție. Isus Hristos i-a avertizat pe toți acei care l-ar urma pe El să-și „facă bine socoteala” înainte de a se obliga (vezi Luca 14:27-33). Botezul este un act care simbolizează magnitudinea acelei obligații – și un pas major pe calea îngustă ce duce la viața ta veșnică.

Pocăirea: primul tău pas

„În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul, și propovăduia în pustia Iudeii. El zicea: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 1:1-2).

După ce Dumnezeu ne cheamă, pocăirea este punctul de plecare în relația noastră cu El. Fără pocăire suntem separați de Dumnezeu: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-l împiedecă să v-asculte!” (Isaia 59:1-2).

Totuși, Dumnezeu vrea ca toți să se pocăiască și să devină copiii Lui. (2 Petru 3:9, Ioan 1:12). Pentru ca aceasta să se întâmple Dumnezeu, în marea Lui milostenie, începe să ne conducă la pocăire (Romani 2:4).

Observă cum a fost folosit Petru de Dumnezeu ca să-i instruiască pe acei pe care El îi chema. În prima predică a lui Petru înregistrată în Ziua de Pentecost, el a spus, „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.” Cei ce au auzit aceste cuvinte, „au rămas străpuși în inimă.” Ei i-au implorat pe Petru și pe ceilalți apostoli: „Fraților, ce să facem?”

Petru le-a răspuns, „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele Apostolilor 2:36-38).

Dar ce înseamnă „a te pocăi”? Definițiile pocăirii includ: întoarcerea cu durere dela un curs de acțiune din trecut; schimbarea părerii cuiva spre mai bine; regret sau remușcare; durere pentru păcat cu condamnare de sine; dezgustare pentru păcatele din trecut; întoarcere completă dela păcat.

Biblia descrie pocăirea ca o înțelegere profundă a păcatelor și a mâhnirii ce rezultă care ne conduc să ne schimbăm gândurile și acțiunile. „În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea” (2 Corinteni 7:10). Întristarea după voia lui Dumnezeu ne permite să vedem cât de corupți total suntem noi ca oameni și ne face să ne punem speranța în Dumnezeu. Ne conduce la un angajament profund de schimbare a vieții. Părerea de rău pentru lume, prin contrast, este fără profunzime și superficială, fără să producă o schimbare reală și permanentă.

La miezul ei, pocăința înseamnă schimbare. Înseamnă întoarcerea dela modul de viață anterior pentru a-L servi pe Dumnezeu. Petru, în predica menționată mai sus, a descris pocăința ca o expresie personală de predare profundă și din inimă lui Dumnezeu, ca rezultat al recunoașterii și al mărturisirii a ceea ce a făcut Isus, ca Mântuitorul nostru personal, pentru a ne împăca cu Dumnezeu Tatăl (Romani 5:8-10; 2 Corinteni 5:18-20). Pocăirea ne unește cu Dumnezeu Tatăl și cu Isus Hristos într-o relație extraordinară.

Minunea pocăirii

Devreme în relația noastră cu Dumnezeu, avem nevoie să înțelegem că pocăirea este o minune. Prin toată Biblia vedem că ocazia de pocăire este un dar dela Dumnezeu, posibilă numai când Dumnezeu ne atrage la El. Isus a spus-o clar, „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes...” (Ioan 6:44).

Este imposibil pentru ca cineva, acționând singur, să-și predea complect voința lui sau a ei lui Dumnezeu. Omenește noi nu putem pricepe profunzimea schimbării pe care Dumnezeu o dorește în inimile și mințile noastre. Noi avem nevoie ca să înțelegem chiar și ce este păcatul. De aceea Dumnezeu trebuie să ne acorde pocăirea (Faptele Apostolilor 11:18). În plus, avem nevoie de voința – ambele dorința și alegerea – de a ne pocăi. Această dorință de pocăire, de asemenea, vine dela Dumnezeu. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

Deși Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți,” El nu forțează pe nimeni să se pocăiască (1 Timotei 2:4). Blândețea și bunătatea Lui ne conduc la pocăire (Romani 2:4), dar El nu ne face alegerea pentru noi. Decizia este încă a noastră. Acei care aleg să se pocăiască cu adevărat își dau seama curând că Dumnezeu este activ în viețile lor – lucrând înăuntrul lor să creeze o dorință profundă să facă orice schimbări necesare pentru a-i face Lui plăcerea. Ei vor să afle voința lui Dumnezeu și ce se așteaptă El dela ei. Ei studiază Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, Biblia, pentru a înțelege mai bine voința lui Dumnezeu. Ei doresc să se supună lui Dumnezeu și să trăiască conform instrucțiunilor Lui.

Studiul sincer al Cuvântului lui Dumnezeu, cuplat cu o dorință puternică de a da atenție voinței Lui, ne permite în curând să vedem în noi dorințele egoiste care domină comportarea și gândirea celor mai mulți oameni. Noi începem să recunoaștem influența pătrunzătoare pe care „minte carnală,” cum o cheamă Pavel, o are asupra gândirii și comportării noastre (Romani 8:7). Înainte să ne pocăim, Dumnezeu trebuie să ne condamne de păcat (Ioan 16:8), ajutându-ne să ne dăm seama cât de departe suntem noi de căile lui Dumnezeu. Trebuie să recunoaștem păcatul dinăuntrul nostru și să pricepem animozitatea noastră adânc înrădăcinată contra lui Dumnezeu.

Recunoașterea păcatului dinăuntrul nostru este un pas enorm. Primul pas în schimbarea unui obicei rău sau evitarea unei fapte rele este să recunoaștem problema și să admitem că ea există. Noi trebuie să fim dispuși să admitem greșelile noastre și să ne recunoaștem vinovăția. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi” (1 Ioan 1:9-10).

Ce este păcatul?

În lumea de astăzi, păcatul nu este un subiect popular. Ca societate noi căutăm moduri în care să ne absolvim de responsabilitatea pentru acțiunile noastre. Noi auzim experți spunând, „El a fost abuzat ca copil, deci nu-l putem ține pe el răspunzător pentru ceea ce a făcut.” Noi raționăm că dacă toți fac ceva, nu poate fi atât de rău.

Dar Dumnezeu, prin Biblie, merge direct la miezul problemei, definind clar păcatul pentru noi: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). La ce lege se referea Ioan? El o clarifică în alte versuri din această epistolă, „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:3-4). Și, „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Păcatul este definit ca încălcarea legilor și poruncilor lui Dumnezeu.

Dece trebuie noi să ne preocupăm de transgresiunea legilor lui Dumnezeu? Pentru că viața noastră veșnică este în cumpănă! Pavel a avertizat, „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Noi vedem imediat păcate ca omorul, furtul și adulterul. Deși, Hristos a fost explicit că noi putem păcătui chiar și numai prin *gândurile* noastre, nu numai prin acțiunile noastre. El a zis că mânia, ura și dorința – gândurile și atitudinile noastre – violează poruncile lui Dumnezeu împotriva adulterului și a omorului la fel de sigur ca și acțiunile noastre fizice (Matei 5:22, 28; 1 Ioan 3:15).

Noi toți am ratat ținta și am lovit în gol. „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Pavel descrie condiția noastră naturală, carnală aparte de Dumnezeu: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu... Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar...au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor” (Romani 3:10-12, 15-18).

Pocăirea înseamnă schimbare dinăuntru!

Dumnezeu nu este sever, deși știe că suntem păcătoși. Totuși, El cere ca să ne predăm Lui voința noastră. El se așteaptă ca să aducem în viețile noastre modul Lui de gândire și de viață cum ne este dezvăluit în Sfintele Scripturi. El vrea ca noi să ne dezbrăcăm de modul nostru de gândire și de viață de dinainte și să devenim „un om nou” în gândire, atitudine și caracter (Efeseni 4:22-24). El ne spune „să vă înnoiți în duhul minții voastre” (versul 23).

Aceste admonestări înseamnă o viață întreagă de creștere și de schimbare, începând cu schimbarea noastră inițială – pocăirea pe care Dumnezeu se așteaptă înainte de botez. El ne cere să ne schimbăm inima și direcția în viață.

„Umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte,” a zis Pavel, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Romani 8:6). Noi trebuie să fim dispuși să lăsăm Cuvântul dezvăluit al lui Dumnezeu să ne schimbe gândirea. Acolo este unde începe pocăirea reală. Pocăirea este alegerea noastră personală de a-L lăsa pe Dumnezeu să ne schimbe înăuntru și pe dinafară! Iacov a zis, „Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8).

Mila lui Dumnezeu este atâta de mare încât El ne va ierta, cu condiția ca noi să ne abandonăm atât calea noastră (comportarea noastră greșită) cât și gândurile noastre. „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând. Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul” (Isaia 55:7-8).

Urmează exemplul lui Isus Hristos de observare a Poruncilor

Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” (Matei 5:17-18).

În Matei 19:16, Isus a fost întrebat ce trebuie să fie făcut ca să moștenim viața veșnică. Răspunsul Lui: „Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (versul 17). Isus a enumerat atunci destul din Cele Zece Porunci ca să fie clar la care porunci s-a referit: „Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”; și: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (versurile 18-19).

Astăzi unii oameni îți vor spune că observarea poruncilor a fost împlinită de Hristos, deci noi nu mai suntem obligați să le ținem. Să vedem ce are de zis Isus despre această idee. „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Matei 5:17).

Unii încearcă să nege declarația Lui simplă și clară interpretând versul să însemne că legea nu a fost anulată până când a venit Isus și a împlinit-o. Ei interpretează „a împlini” ca „aducând la sfârșit,” „înlocuind” sau vre-un alt sinonim pentru „anulare.” În esență ei îl au pe Isus spunând: „Nu am venit să anulez legea, ci să o anulez.”

Isus, pe de altă parte, a zis că cerul și pământul vor dispărea înainte ca cea mai mică parte din lege să dispară (versul 18). El a zis că legea avea să continue până când totul avea să fie realizat. Pentru că

împlinirea multora din profețiile venirii a doua a lui Hristos încă trebuie să aibă loc (profețiile încă trebuie să fie realizate), noi știm că legea nu a încetat să existe.

Adevărul problemei este că Isus vorbea unor oameni care credeau în ținerea a tuturor celor Zece Porunci. El a reafirmat necesitatea ca toți cei care doreau să vină la El să facă la fel. În Matei 5-7 Isus a explicat cum a intenționat Dumnezeu să fie observate Cele Zece Porunci. Dând această explicație El împlinea o profeție despre El însuși din Isaia 42:21: „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată.”

Înțelesul lui *împlinit*

Cuvântul împlinit din Matei 5:17 înseamnă „a umple,” „a face plinul,” „a umple până este plin” sau „complect.”

Isus a venit să amplifice, sau „să umple până este complect plin,” înțelesul legii lui Dumnezeu. Isus predicând că un bărbat care dorește o femeie a comis deja adulter în mintea sa a reprezentat amplificarea tuturor celor Zece Porunci. El a explicat înțelesul întreg al poruncilor. El a arătat că se așteaptă la mai mult decât o abordare legalistă a literei de lege. El se așteaptă de asemenea la o minte supusă, maleabilă.

Isus a clarificat mai departe: „Așa că, ori cine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor” (versul 19)

Este clar că *împlinit* nu înseamnă „abolit.”

A schimbat Pavel învățăturile lui Isus Hristos?

O altă neînțelegere obișnuită este că Pavel a introdus o evanghelie nouă, una care face inutil de a urma exemplul lui Hristos în ascultarea legii. Dar Apostolii Noului Testament, care au fost învățați personal de Isus, cu siguranță că nu au fost de acord cu această idee.

Ioan a zis: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să

trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:3-6).

Pavel însuși a recuzat această idee eronată, spunând, „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1). Departe de a condamna legea, Pavel a zis, „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12) și, „Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu” (Romani 7:22).

Noi trebuie să evităm să citim în Biblie propriile noastre idei. Mântuitorul nostru ne-a avertizat împotriva a ne încrede în ideile noastre în loc de legile lui Dumnezeu: „...Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături cari nu sunt decât niște porunci omenești.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni, ...El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră” (Marcu 7:6-9).

Noi, de asemenea, trebuie să fim siguri că urmăm exemplul lui Isus și nu ideile noastre proprii.

Învăță să gândești ca Dumnezeu

Dacă schimbarea este inițiată dinăuntru, cu gândurile noastre, comportarea corectă va urma. Comportarea lui Dumnezeu este fructul numai al convingerilor, dorințelor, emoțiilor și atitudinilor drepte – rezultatul gândurilor noastre.

Dar cum putem noi învăța cum să gândim ca Dumnezeu? Cum ne putem noi schimba gândurile noastre? Dumnezeu ne dezvăluie mintea și gândurile Lui prin Cuvântul Lui, Biblia. Conține valorile, principiile și standardele Sale. Noi învățăm să gândim ca Dumnezeu citind și studiind Biblia.

Proverbele 2:1-5 o exprimă clar: „Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune, și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu.”

Isus a confirmat importanța Cuvântului lui Dumnezeu ca ghidul nostru de viață. El a zis: „Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Cineva cu o atitudine cu adevărat de pocăință va cerceta Cuvântul lui Dumnezeu pentru instrucțiuni de cum să trăiască.

Fruitele pocăirii

Pocăința a fost o parte integrală a mesajului lui Ioan Botezătorul, care „a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului, și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor” (Luca 3:3). Observă că mesajul său a legat împreună botezul, pocăirea și iertarea păcatelor. Nu se poate discuta corect unul dintre aceste subiecte fără să se discute și celelalte două.

Ioan a fost popular pentru lumea din ziua lui. Mulțimi l-au urmat, cerându-i botezul. Dar nu toți au fost bineprimiți de Ioan. Unii simpli nu au avut înțelegerea pocăirii. Ioan i-a certat: „Pui de năpârcci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră...” (Luca 3:7-8).

Refuzul lui Ioan de a boteza pe toți i-a uimit. Dar care sunt aceste fructe pe care le pretindea el? La ce se aștepta? Ei l-au întrebat, „Atunci ce trebuie să facem?” (versul 10).

Răspunsul lui Ioan este descrierea cea mai pătrunzătoare și dezvăluitoare ale pocăirii adevărate din Biblie. El a arătat că pocăința adevărată produce fructe: rezultate adevărate de la o schimbare a inimii. Ioan nu a oferit o definiție din dicționar a cuvintelor *pocăință* și *fructe*. În schimb El a dat exemple despre cum trebuie să se schimbe lumea ca să fie cu adevărat pocăiți înaintea lui Dumnezeu.

„Drept răspuns, el le zicea: „Cine are două haine, să împartă cu cine n-are nici una; și cine are de mâncare, să facă la fel.” Au venit și niște vameși să fie botezați, și i-au zis: „Învățătorule, noi ce trebuie să facem?” El le-a răspuns: „Să nu cereți nimic mai mult peste ce v-a fost poruncit să luați.” Niște ostași îl întrebau și ei, și ziceau: „Dar noi ce trebuie să facem?” El le-a răspuns: „Să nu stoarceți nimic dela nimeni prin amenințări, nici să nu învinuiți pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulțămiți cu lefurile voastre” (Luca 3:11-14).

Era obișnuit ca collectorul de taxe să încaseze pentru taxe mai mult decât era prevăzut de lege, lacom punând diferența în buzunar. Soldații își măreau venitul prin jecmănire, intimidare și abuzare a poporului pe care ei se presupunea că-l protejează. Pentru că acești servitori publici nu au putut recunoaște propriile lor defecte, Ioan a ales exemplele care le-au mers la inimă, cerând dovezi de pocăire din inimă. El a cerut sacrificiul personal, dat de bunăvoie, care arată adevărată preocupare pentru alții. El le-a spus să se privească înăuntru și să examineze motivele atitudinilor și a acțiunilor lor.

Fructul specific pe care Ioan l-a cerut acestor oameni să producă a fost o schimbare a comportării lor exterioare. Totuși, El a ales exemple din comportarea lor care exemplifică natura egocentrică, egoistă din noi toți.

Isus a exprimat clar că schimbările necesare vin din inimă, din gândurile noastre. El a zis, „Ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele...” (Marcu 7:20-21). Atunci El a dat lista felurilor în care aceste atitudini interioare se manifestă: „preacurviile, curviile, uciderile, furțișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om” (versurile 21-23).

Pentru unii, schimbările pe care Dumnezeu ni le cere pot apărea atât de copleșitoare încât pocăirea și convertirea la modul de gândirea al lui Dumnezeu s-ar părea imposibilă. Și acesta este scopul. Fără ajutorul lui Dumnezeu, ele sunt imposibile.

Când Hristos a comparat intrarea în Împărăția lui Dumnezeu cu trecerea unei cămile prin ochiul unui ac, discipolii au întrebat cu uimire, „Cine poate atunci să fie mântuit?” (Marcu 10:23-26). Isus le-a răspuns, „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu” (versul 27). Pentru a ne pocăi cu adevărat, trebuie să învățăm să avem încredere și să depindem de Dumnezeu mai mult decât de noi înșine.

În Luca 18:9-14 contrastează atitudinea unui Fariseu virtuos în exterior care avea încredere în el însuși pentru virtutea lui cu atitudinea unui colector de taxe plin de remușcări, care a priceput corect imperfecțiunea lui spirituală și a privit la Dumnezeu pentru ajutor ca să devină virtuos. Isus a explicat că iertarea lui Dumnezeu este extinsă aceluia care umili privesc spre Dumnezeu în loc de ei înșiși pentru puterea de a se pocăi și a-și schimba comportarea.

Iertarea [harul], lucrările [faptele] și supunerea

Ca și Ioan, Isus Hristos a zis că noi trebuie să facem fructe. „Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă...Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:5, 8).

Unii sunt confuzi pentru că Isus se așteaptă clar ca noi să producem fructe. Ei interpretează că aceasta înseamnă că noi cumva ne câștigăm mântuirea. Câștigarea mântuirii noastre, bine înțeles, este imposibilă. Mântuirea este un dar dela Dumnezeu gratuit, ne-meritat. Noi nu am putea câștiga mântuirea într-o sută de vieți de făcut numai fapte bune.

Noi nu suntem mântuiți prin lucrările [faptele] noastre. Numai sacrificiul sângelui vărsat de Isus ne poate curăți de păcatele noastre. Gândurile noastre nu pot realiza aceasta, nici orice altă acțiune pe care am mai face-o noi. Din cauză că Hristos este în viață și amestecat activ în convertirea noastră, noi vom fi mântuiți prin viața Lui.

Pavel a indicat aceasta foarte clar: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am

fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5:8-10). Hristos trăind în noi ne dă puterea să facem fapte bune (Galateni 2:20).

Iertarea [harul], lucrările [faptele] și supunerea sunt termene complementare și nu contradictorii. Cuvântul grație, iertare, har, vine dela un cuvânt grecesc care înseamnă „dar” sau „favoare.” Mântuirea, sau viața veșnică, este un dar pe care noi îl primim prin grație [har] (Romani 6:23; Efeseni 2:8-9). Nici o cantitate de efort sau fapte din partea noastră nu ne-ar putea câștiga vreodată viața veșnică. Totuși, viața veșnică nu este gratuită. Hristos a plătit pentru ea cu viața Lui astfel ca noi să putem primi darul mântuirii.

Condițiile pentru viața veșnică

Dar sunt condiții. Prima este că noi trebuie să ne pocăim. Pocăirea nu ne câștigă nimic; noi nu merităm nici o favoare pentru că ne-am pocăit. Dar pocăirea este cerută. Dece? Pocăirea este o condiție pentru iertare (Faptele Apostolilor 2:38). Simplu, Dumnezeu nu va ierta pe cei care continuă să păcătuiescă intenționat. Pavel a scris: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să

se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, cari am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1-2).

Noi trebuie să schimbăm direcția vieților noastre ca o condiție necesară pentru primirea darului lui Dumnezeu al mântuirii. Aceasta este ceea ce Hristos și apostolii au predicat. Pavel a „propovăduit ...să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor” (Faptele Apostolilor 26:20). Faptele demonstrează pocăirea noastră în fața lui Dumnezeu, dar ele nu ne vor câștiga niciodată dreptul să cerem ceva de la Dumnezeu ca să ne putem lăuda că merităm viața veșnică. Aceasta nu se poate întâmpla niciodată.

Dumnezeu se așteaptă ca noi să includem fapte bune în viețile noastre ca să demonstrăm pocăința și dragostea și credința lui Dumnezeu în noi. Iacov a declarat explicit că „credința fără fapte este moartă” (Iacov 2:20, 26), și Pavel spune clar că Dumnezeu ne mântuiește cu harul prin credință pentru exact scopul de a face fapte bune, chiar dacă aceste fapte bune nu ne pot câștiga mântuirea.

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și *am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune*, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, *ca să umblăm în ele*” (Efeseni 2:8-10). Dece trebuie aceasta să fie atât de greu pentru oameni să creadă și să accepte? Este simplu umblând în pașii lui Hristos, urmând exemplul Lui (1 Ioan 2:6).

Scopul faptelor bune

Care este scopul faptelor bune? Isus a zis: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele

Caută ajutorul lui Dumnezeu

Dacă tu dorești cu sinceritate să-ți dedici viața lui Dumnezeu, cere-I lui darul pocăirii. Spune-I intențiile tale în rugăciune. Caută-I ajutorul. Nu depinde de puterea ta

voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16). Deși faptele nu ne câștigă viața veșnică, ele glorifică sau onorează pe Dumnezeu, și Dumnezeu cere ca să-l onorăm prin felul în care trăim. Oamenii care refuză să includă fapte bune în viețile lor, fie că își dau seama sau nu, dezonorază pe Dumnezeu. „Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși, și netrebnici pentru orice faptă bună” (Tit 1:16).

Ne câștigă faptele vreodată ceva? Apocalipsa 20:12 zice că morții vor fi judecați „după faptele lor.” În Ioan 14:2-3, noi Îl aflăm pe Isus explicând că El „va pregăti un loc” pentru adepții Săi. În Împărăția lui Dumnezeu ce are să vină vor fi diferite poziții de autoritate și conducere pe care Dumnezeu le va acorda acelor care biruiesc (Apocalipsa 2:26, 3:21). Sfinții înviați vor conduce împreună cu Isus Hristos în Împărăția Sa (Apocalipsa 20:4, 6). Prin supunerea lui Dumnezeu, permițând Duhului Său să ne conducă, și trăind o viață de fapte bune, noi clădim caracter drept, dumnezeiesc care ne va împuternici să conducem împreună cu Isus Hristos.

Deși faptele noastre nu ne câștigă mântuirea, ele vor determina recompensa noastră în Împărăția Sa. Isus a explicat aceasta în parabola cu talanții (Matei 25:20-29). Domnul nostru a făcut-o de asemenea clară în Apocalipsa 22:12 când a zis: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.”

În versul 14 Ioan zice mai departe: „Ferice de cei ce își spală hainele [țin Poruncile Lui], ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!” Prin harul lui Dumnezeu, darul vieții veșnice le este dat acelor care demonstrează credința lor în Dumnezeu prin supunerea lor.

de a determina păcatele tale și să le schimbi pe toate prin tine însuși. Dacă nu ai dezvoltat încă obiceiul de rugăciune regulată și te simți incomod asupra rugăciunii, înțelege că Dumnezeu te va ajuta. Isus a promis: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7). Dacă tu vrei cu sinceritate să urmezi Poruncile și instrucțiunile Lui din Biblie, spune-I.

Credința în El este cheia. Evrei 11:6 zice: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-l caută.” Partea ta este ca să acționezi cu credință, și atunci să ai încredere că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor tale. Acesta este unul dintre cei mai importanți pași din întreaga ta viață. Nu amâna! Fă-ți timp acum – vorbește cu Dumnezeu.

Să examinăm acum semnificația botezului.

Botezul prin apă și pusul mâinilor

„Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei” (Faptele Apostolilor 8:12).

După ce cineva se pocăiește, pasul următor este botezul cu apă, un principiu primordial al lui Isus Hristos (Evrei 6:1-2). Acei care vor să meargă pe drumul spre viața veșnică trebuie să înțeleagă și să ia parte în două ceremonii de bază – botezul cu apă și pusul mâinilor – pentru a primi pe Duhul Sfânt.

Cuvântul *a boteza* și *botez* sunt derivate dela cuvântul grec *baptizo*, însemnând „să înmoui sau scufunda.” *Să înmoui* înseamnă „să scufunzi și repede să scoți afară.” *A scufunda* înseamnă „să afunzi dedesubt, astfel ca să acopere complet.” Din aceste definiții, este clar că scufundarea este metoda biblică de botez. Botezul prin scufundare simbolizează moartea și îngroparea noastră. Ridicarea din apa botezului simbolizează învierea la o viață nouă în Hristos (Romani 6:3-5).

Observă cum a botezat Filip pe eunucul Etiopian. Cei doi oameni s-au oprit lângă un râu, „s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.” Și atunci „au ieșit afară din apă” (Faptele Apostolilor 8:38-39). Dece au intrat amândoi în apă? Pentru ca Filip să-l poată boteza pe eunuc scufundându-l complet sub apă. Atunci, ridicându-se din apă, eunucul a putut începe o viață nouă în Hristos.

Isus i-a instruit pe discipolii Săi, „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19). Cuvântul grec aici pentru „în” poate fi tradus de asemenea „în (spre)” [indicând o direcție]. Când un preot al lui Dumnezeu scufundă un credincios nou sub apă, executând înmormântarea simbolică a „omului vechi,” el face actul în numele, și prin autoritatea, lui Isus Hristos. El de asemenea pune persoana, într-o relație nouă cu Dumnezeu.

Moartea și îngroparea

Botezul simbolizează a fi uniți cu Isus Hristos în moarte. Descrie moartea lui Hristos, la fel cu moartea și înmormântarea noastră simbolică. „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El...” (Romani 6:3-4).

În ochii lui Dumnezeu noi „ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui...Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (versurile 5-6).

Înainte de minunea pocăirii, noi eram robii păcatului. Pavel a explicat Romanilor că, odată botezat în Hristos, noi nu mai suntem în capcană în păcat (Romani 6:3-4). „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit [prin moartea simbolică a botezului], de drept, este izbăvit de păcat” (versurile 6-7).

Dar noi suntem răscumpărați – cumpărați înapoi – din robia păcatului prin sacrificiul lui Isus Hristos (1 Petru 1:18; Apocalipsa 5:9). Fiind cumpărați de Dumnezeu, acum aparținem Lui. „Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:20).

Fiind convertiți din sclavi ai păcatului în sclavi ai virtuții, noi numai servim păcatului (Romani 6:18). Modul nostru nou de gândire este unul care poartă fructele pocăinței (Galateni 5:22-23). Cum o pune Galateni 5:24-25: „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei. Dacă trăim Duhul, să și umblăm prin Duhul.”

Învierea la o viață nouă

Botezul nu numai că descrie moartea noastră păcatului, dar ne descrie de asemenea pe noi fiind înviați la o viață nouă în Hristos: „...după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:4). Odată ce suntem botezați și avem mâinile puse asupra noastră, Dumnezeu ne dă pe Duhul Sfânt ca un „zalog” al schimbării noastre finale în spirit și viața veșnică (2 Corinteni 1:22). Botezul, atunci, este înmormântarea simbolică a vechiului nostru sine și începutul unei vieți noi ca slujitori supuși ai lui Dumnezeu.

Pavel compară noutatea vieții noastre cu o schimbare de haine: „Toți cari ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Galateni 3:27). Noi ne punem, sau ne îmbrăcăm, cu Hristos prin înlocuirea atitudinilor, acțiunilor și obiceiurilor greșite cu cele corecte. Coloseni 3:12 zice: „ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.”

Viața noastră nouă ne pornește pe calea care în final conduce la viața veșnică și la intrarea în Împărăția lui Dumnezeu la înviere, când Isus Hristos se va reîntoarce pe pământ. „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui” (Romani 6:5).

Observă că învierea noastră *va fi* în *viitor*, când vom fi schimbați în spirite (1 Corinteni 15:51-52). Chiar dacă noi nu pricepem ce înseamnă a fi schimbat în spirit, noi putem depinde de cuvintele lui Ioan în 1 Ioan 3:2: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Pusul mâinilor

Pasul următor pe calea noastră spre viața veșnică este primirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, care vine prin „punerea mâinilor,” cum este descris în Evrei 6:2. Din Scripturi, aflăm că botezul cu apă este urmat de ceremonia punerii mâinilor, în care moment primim pe Duhul Sfânt. Faptele Apostolilor 19:6 zice: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei.”

Faptele Apostolilor 8:12 arată că „atât bărbați cât și femei” în Samaria au înțeles, s-au pocăit și au fost botezați. Totuși, Duhul Sfânt nu a fost dat până când Petru și Ioan nu s-au rugat și nu și-au pus mâinile peste ei. Versurile 15-17 spun: „Aceștia au venit la Samariteni, și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan *au pus mâinile peste ei*, și aceia au primit Duhul Sfânt.”

Vedem că Duhul Sfânt ne este dat prin *rugăciunea și pusul mâinilor* de către preoții consacrați ai lui Dumnezeu, servind ca reprezentanți ai Lui.

Trebuie să fie botezați copiii?

În Coloseni 2:11-12, pocăirea este comparată cu tăierea împrejur. „În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți.” Apostolul Pavel a zis de asemenea, în Romani 2:29, că tăierea împrejur este „aceea a inimii.”

Tăierea împrejur fizică – înlăturarea chirurgicală a prepuțului – a demonstrat pentru descendenții lui Avraam că ei erau în legământ cu Dumnezeu. Tăierea împrejur a inimii

servește un scop asemănător. Când noi ne schimbăm modul de gândire și comportare, noi demonstrăm supunerea noastră lui Dumnezeu și legământul nostru al Noului Testament cu El.

Chiar dacă Pavel a asemănat botezul cu practica tăierii împrejur fizice, el nu a înțeles că copiii ar trebui să fie botezați. Isus a binecuvântat pe copiii mici, dar aceasta a fost foarte diferită de botez (Marcu 10:13-16). Spre deosebire de tăierea împrejur fizică, făcută cel mai bine în copilărie (Genesa 17:12), botezul trebuie să aștepte până când suntem destul de maturi ca să înțelegem pocăirea. Seriozitatea botezului îl face clar o hotărâre pentru cei care sunt maturi.

Dece avem nevoie de Duhul Sfânt

Care este rolul Duhului lui Dumnezeu în viețile noastre? Pe contul nostru, noi putem să ne străduim, să ne luptăm și să ne rugăm cu ardoare pentru victorie asupra unui obicei păcătos, dar fără succes. După botez și pusul mâinilor, același Duh, care ne

conduce la pocăire, continuă să lucreze în noi chiar mai cu putere să ne ajute să vedem și să învingem păcatele și defectele noastre.

Pentru că este imposibil prin noi înșine să fim învingători ținând legea lui Dumnezeu în toată intenția ei spirituală, Isus a zis că El ne va trimite Duhul Sfânt ca să ne ghideze și să ne ajute (Ioan 14:16-18). Când noi facem tot ce este posibil omenește să fim ascultători, Dumnezeu ne dă, prin Duhul Lui Sfânt, ajutorul adițional de care avem nevoie ca să-L ascultăm pe El în adevăr și să avem o minte sănătoasă reflectând dragostea dumnezeiască (Faptele Apostolilor 5:32; Ioan 16:13; 2 Timotei 1:7).

Duhul Lui ne ajută să biruim slăbiciunile și dorințele egoiste ale naturii omenești (Romani 7:13-20). Ne împuternicește să ne rugăm lui Dumnezeu în spirit și în adevăr (Ioan 4:23-24). Ne dă confort în timpul încercărilor și permite ca mintea lui Isus Hristos să lucreze în noi (Filipeni 2:5). Prin el Dumnezeu ne inspiră și ne conduce, și ne face proprii Săii copii (Romani 8:13-14; 1 Corinteni 2:10-11).

Biruirea păcatelor noastre obișnuite, și natura noastră egoistă, nu are loc instantaneu. Este un proces de o viață întreagă, adesea cerând mari eforturi. Apostolul Pavel, mai mult de 20 de ani după convertirea lui miraculoasă, a descris lupta lui continuă ca să biruieze dorințele păcătoase dinăuntrul lui. Acele atracții egoiste erau atât de puternice că el le-a numit o altă „lege” lucrând înăuntrul lui: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!...Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (Romani 7:18-19, 21-23).

Dar Pavel a notat de asemenea că, cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu, natura aceea păcătoasă poate fi subjucată: „Dacă trăiți după îndemnul ei [firea pământească], veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Romani 8:13).

Unii cred greșit că, odată ce o persoană a fost botezată, Dumnezeu preia și face totul. Aceasta este o concepție greșită și periculoasă. Dumnezeu se așteaptă ca noi să rezistăm păcatului și să ne străduim să-l facem pe Duhul Lui o parte activă din viețile noastre zilnice. În 2 Timotei 1:6, Pavel îl îndeamnă pe Timotei să „înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele,” arătând că noi avem o răspundere personală în mântuirea noastră. Timotei a avut nevoie să „înflăcăreze” Duhul lui Dumnezeu – nu numai să stea și să-L lase pe Dumnezeu să preia totul. Pavel a declarat din nou, în Filipeni 2:12, că noi trebuie să lucrăm mântuirea noastră cu frică și cu înfiorare.

Să vrem să fim botezați cu foc?

Ioan Botezătorul a proclamat că Mesia va veni și va boteza „cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3:11). Unii cred că au nevoie să primească acest botez cu foc. Ca să înțelegi despre ce vorbea Ioan, să privim mai îndeaproape acest pasaj. În versul 8 Ioan a pretins dovezi dela Farisei și Saducei a pocăirii lor de păcat, folosind metafore ca să exemplifice părerea lui. Mai întâi, el a observat că, atunci când un pom nu face roade bune este tăiat de la rădăcină și pus pe foc (versul 10). Isus a repetat același principiu în Matei 7:19.

A doua metaforă a lui Ioan a fost vânturarea grâului. Vânturarea înseamnă separarea grâului de neghină, paie și pleavă. De data aceasta Ioan descria cum Isus va avea să trateze cu oamenii care nu produc roade. „Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria, și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Matei 3:12).

Minunea transformării

Duhul lui Dumnezeu lucrând în noi ne ajută să ne schimbăm și să începem să producem fructele drepte în viețile noastre. Galateni 5:22-23 descrie lista roadelor Duhului lui Dumnezeu – dragoste, bucurie, pace, bunătate, gentilețe și control de sine, între altele – care devin din ce în ce mai evidente în noi pe măsură ce creștem spiritual.

Producerea fructului neprihănit este important. Este de asemenea important ca noi să înțelegem că creditul pentru acel fruct îi aparține lui Dumnezeu. Pavel a exprimat Filipenilor dorința lui de a fi acceptabil lui Dumnezeu „nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filipeni 3:9). Observă că Pavel a avut încredere că Dumnezeu avea să producă neprihănirea în el, știind „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

Când Dumnezeu ne cheamă să fim copiii Lui, El începe o schimbare în noi dela căile noastre anterioare de aroganță, egoiste și neascultătoare. El ne transformă prin reînnoirea, sau schimbarea, minții noastre. Pavel le-a spus Romanilor, „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2). Pavel a explicat că această transformare nu este instantanee. Cere schimbări continue în gândirea și perspectiva noastră care afectează permanent felul în care trăim. Noi devenim

Amândouă exemplele arată tema majoră din Biblie, că Dumnezeu ne vrea să devenim ca Hristos și să producem roade! Pentru aceasta, Isus ne promite viața veșnică, care este mesajul evangheliei. Aceia care refuză să se pocăiască și să-și schimbe modul lor de gândire vor fi consumați de foc (Maleahi 4:1).

Vorbind despre atitudinile păcatului, Isus proclamă: „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8). Apocalipsa 20:15 adaugă, „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.”

Acest lac de foc este a doua moarte, botezul cu foc, pentru cei nepocăiți, și cu siguranță că nu este ceva pe care noi am dori să suferim.

„o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (versul 1).

Pavel ne povățuiește de asemenea, „să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5). El a descris atât atitudinea cât și comportarea care ar trebui să fie evidentă în mintea convertită: „faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la faloasele lui, ci și la faloasele altora” (versurile 2-4). Având mintea lui Hristos este ceea ce face posibilă minunea transformării.

Semnificația simbolică a botezului este profundă. Ea reprezintă atât iertarea păcatelor cât și noutatea vieții în Hristos. Ar trebui să ne schimbăm viața pentru totdeauna. Totuși, aceste binecuvântări vin cu un preț mare. Isus Hristos și-a sacrificat propria Lui viață pentru ca noi să-o câștigăm pe a noastră prin iertarea păcatelor.

Iertarea păcatelor

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre” (Faptele Apostolilor 2:38).

Cum suntem noi iertați și unde aparțin botezul și Isus Hristos? Biblia zice că Dumnezeu ne iartă păcatele și greșelile noastre. Prin credința în sacrificiul lui Hristos noi avem înlăturate complet toate păcatele noastre și vinovăția pe care o purtăm. Noi suntem atunci complet curățați în privirea lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 22:16). Dumnezeu este perfect, El poate uita perfect. Este confortant să știm că El nu numai că ne iartă păcatele, dar le uită complet. „Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evrei 8:12).

David a fost impresionat de complecta iertare și bunătate a lui Dumnezeu. El a scris, „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre dela noi” (Psalm 103:11-12).

Prin profetul Isaia, Dumnezeu ne spune de iertarea care urmează când noi ne pocăim și ne întoarcem spre El: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele...De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada...” (Isaia 1:16-18).

Pavel a arătat clar că păcătoșii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1Corinteni 6:9). El a explicat atunci cum suntem noi curățați și făcuți drepti cu Dumnezeu: „Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru” (versul 11). Isus Hristos curăță Biserica „prin botezul cu apă prin Cuvânt” (Efeseni 5:26).

Această spălare a murdăriei acumulată a păcatelor noastre este simbolizată de botez. Înainte ca Pavel să fie botezat, Anania a zis, „Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului” (Faptele Apostolilor 22:16). Prin scufundarea corpului nostru întreg sub apă, noi suntem simbolic curățați complet.

Apa este numai un simbol. În realitate, curățirea și împăcarea cu Dumnezeu sunt prin sângele lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru (Romani 5:8-10; Faptele Apostolilor 20:28). Fără sacrificiul Lui, păcatele noastre nu pot fi spălate.

Lăsând vinovăția înapoi

Din fericire, Dumnezeu nu păstrează un registru de socoteli cu faptele bune de o parte și cele rele de alta. Tabla noastră este ștearsă complet de fiecare păcat dacă noi mărturisim și ne pocăim de păcatele noastre și Îi cerem iertarea. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Nici fapte bune, nici efortul nostru fizic, pot să-I plătească vre-odată înapoi lui Dumnezeu pentru darul prețios al iertării și curățirii vinovăției noastre.

Este normal ca noi să ne simțim vinovați când păcătuim, și durerea pedepselor pentru greșelile trecute adesea persistă. Vinovăția, totuși, nu este nevoie să rămână ca un bagaj debilitant trăgându-ne în jos. Vinovăția poate da naștere la sentimente inutile de inferioritate și amărăciune. După ce ne pocăim, Dumnezeu ne iartă total de păcatele noastre, și nu rămâne nici un motiv ca să ne mai simțim vinovați, numai dacă nu păcătuim din nou. Chiar și atunci, noi să ne pocăim imediat, și cerem lui Dumnezeu să ne ierte și punem vinovăția în spatele nostru. Dumnezeu, în înfinita lui bunătate, aplică sacrificiul lui Hristos ca să ne acopere și să elimine păcatul și vinovăția noastră.

Având încredere în iertarea lui Dumnezeu, nouă ni se spune „să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată” (Evrei 10:22). O conștiință clară este unul dintre cele mai minunate daruri pe care Dumnezeu îl poate da copiilor Săi.

Regele David a fost un om după inima proprie a lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13:22). El nu a fost perfect, dar el s-a străduit să prevină păcatul de a-l separa de Dumnezeu. În Psalmul 139:23-24, David s-a rugat: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea vecinicii!” El s-a rugat de asemenea: „Întoarce-Ți privirea dela păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Psalm 51:9-10).

Cum este iertat păcatul?

Păcatul este încălcarea legii sfinte a lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4). Pedepșa pe care am dobândit-o cu toții pentru păcat este moartea (Romani 6:21). Această relație de cauză și efect este absolută și automată. Pedepșa cu moartea trebuie plătită. Noi nu putem sări dintr-o clădire cu 10 etaje încercând fără folos să înfrângem legea gravitației, fără să plătim pedeapsa pentru acțiunea noastră. În același fel, atunci când încălcăm legea spirituală a lui Dumnezeu, trebuie plătită pedeapsa cu moartea pentru aceasta. Iertarea nu înseamnă îndepărtarea pedepsei pentru păcatele noastre, ci transferarea pedepsei dela noi la cineva capabil să o accepte și să plătească acea pedeapsă în locul nostru. Întrebarea este, cine plătește pedeapsa aceea?

Pentru că noi toți am păcătuit și pedeapsa cu moartea atârână deasupra fiecăruia, Dumnezeu a știut că era nevoie de un Mântuitor care să moară pentru păcatele lumii. Observă cuvintele lui Petru: „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați...ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi” (1 Petru 1:18-20).

Apostolul Ioan a vorbit despre marea dragoste a lui Dumnezeu pentru noi și de sacrificiul lui Isus Hristos care plătește pedeapsa pentru păcatele noastre, făcând posibilă iertarea. „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2); și, „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:9-10).

Pentru că El a dat un exemplu perfect și, ca Însuși Fiul lui Dumnezeu, a trăit încarnat o viață fără de păcat, Isus Hristos a devenit *sacrificiul perfect* pentru păcatele omenirii.

Perfectă dragoste și sacrificiu

Adevărul de necrezut este că „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică” (Ioan 3:16). Încă și mai uimitor este faptul că Dumnezeu ne-a iubit pe când eram încă păcătoși; noi încă eram sub pedeapsa cu moartea când ne-a chemat să ne convertim (Romani 5:8).

Isus Hristos are o dorință profundă, arzătoare ca să ajute omenirea să împartă eternitatea cu El (Matei 23:37). Pavel a zis că noi ar trebui să „ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2).

Orice a fost numai bucurie nu ca să treacă prin biciuire și răstignire, o formă de execuție de necrezut de brutală și dureroasă. Isaia 52:14 a proorocit că aspectul lui Isus va fi „o pricină de groază, atât de schimonosită Îi era fața, și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor.” Psalmul 22:1-2 descrie unele din simțămintele de teamă și durere pe care Isus le-a suferit când a îndurat trădarea și moartea Sa. Totuși El a avut viziunea spirituală de a privi dincolo de suferința Sa proprie la bucuria de a petrece veșnicia cu alții care vor alege calea spre viața veșnică (Evrei 12:2).

El a acceptat de bunăvoie blestemul, pedeapsa cu moartea destinată pentru noi, „făcându-Se blestem pentru noi, -fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” (Galateni 3:13).

Sacrificiul lui Isus Hristos a fost atât de complet pentru ca nici un păcat comis vre-odată să nu fie prea mare sau prea mic pentru ca Dumnezeu să nu poată ierta (Psalm 103:3). Pavel s-a numit pe el însuși șeful păcătoșilor, totuși Dumnezeu l-a folosit cu putere după convertirea lui (1 Timotei 1:15). Prin toată cartea Psalmilor, Regele David a

lăudat bunătatea lui Dumnezeu. El a văzut bunătatea lui Dumnezeu ca fără margini, umplând pământul (Psalm 119:64).

Asemenea exemple inspiră mari speranțe. Indiferent de trecutul nostru sau de greșelile din trecut, prin pocăire adevărată și botez Dumnezeu promite iertare completă.

Învățăturile de psihologie de origine omenească ne pot face să ne simțim bine despre noi și caută să îmbunătățească imaginea proprie. Nici unele dintre aceste eforturi omenești, totuși, nu pot ierta păcatul și să îndepărteze complet pedeapsa spirituală asociată cu el. Numai sacrificiul lui Hristos poate să ne curețe și să ne ierte permanent.

Îngropând trecutul

După cum Dumnezeu uită vechile noastre păcate, tot așa ar trebui și noi. Cu vechile noastre păcate acum îngropate în mormânt cum este descris de botez, noi nu mai trebuie să ne întoarcem și să le dezgropăm. Considerând simbolismul implicat, aceasta ar fi asemenea cu jefuitul de mormânt. Dumnezeu nu este un jefuitor de mormânt, și El nu vrea nici ca noi să fim.

Pentru unii, jefuitul de mormânt în forma preocupării asupra păcatelor din trecut poate apărea ca pocăire. Totuși, Dumnezeu vrea pocăire nu pedeapsă. Dumnezeu nu vrea ca noi să-I aruncăm înapoi în față vechile păcate prin cramponarea noastră continuă de ele. El se așteaptă ca noi să avem încredere în El și dorința Lui de a ierta și a uita complet.

Noi trebuie să învățăm din greșelile noastre, dar, odată ce am făcut-o, noi trebuie să le lăsăm îngropate în trecut. Noi urmează să „trăim o viață nouă” (Romani 6:4). Un individ care o face, în ochii lui Dumnezeu, devine o persoană nouă, cineva iertat complet ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată.

Este important ca noi să ne vedem astfel. Noi trebuie să ne concentrăm pe viitor. Pavel a exprimat acest concept în Filipeni 3:13-14 când a zis, „...fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.”

Acum că am văzut că iertarea este posibilă prin sacrificiul perfect al lui Hristos, avem nevoie să înțelegem cum putem menține cursul. În capitolul următor vom vedea cum să ne menținem pe calea spre viața veșnică.

Menținând direcția

„Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vreme de înviore” (Faptele Apostolilor 3:19).

Botezul și toți pașii legați de aceasta, pe care trebuie să-i luăm, sunt numai începutul căii vieții veșnice. Înainte de a ajunge la destinația noastră finală, totuși, sunt kilometri de drum de călătorit. În acest capitol aruncăm o privire la unele aspecte ale călătoriei noastre dezvăluite de hartă și de Biblie. Amintește-ți că noi călătorim pe un drum foarte îngust (Matei 7:19). Un sens clar de scop și direcție ne poate ajuta să menținem cursul.

Când noi răspundem chemării lui Dumnezeu prin pocăire și botez, ne așteptăm multe binecuvântări și oportunități. Mințile noastre se vor schimba. Vom crește în înțelepciune, cunoștințe și înțelegere (Proverbe 2:1-11). Vom învăța să gândim și să acționăm cum gândește și acționează Dumnezeu.

Vor veni încercări și vor fi cerute sacrificii (Matei 10:35-39). Aceste încercări ne ajută să clădim caracter dumnezeiesc. Iacov, fratele vitreg al lui Isus Hristos, a zis: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic” (Iacov 1:2-4).

Isus Hristos ne atrage atenția ca să ne facem socoteala costului călătoriei pe acest drum: „Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârși, și toți cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el, și să zică: „Omul acesta a început să zidească, și n-a putut isprăvi” (Luca 14:28-30). Vorbindu-i unui potențial discipol care vroia să impună condiții pentru angajamentul lui, Isus a zis, „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62). Isus se așteaptă că discipolii Lui să termine ceea ce încep.

La fel cum copiii mici învață să umble, și noi putem fi nesiguri la început, poticnindu-ne în acest nou fel de viață. Tentațiile și încercările pe care le întâmpinăm ne vor face uneori să ne clătinăm și să cădem. Dar amintește-ți că Dumnezeu și Isus Hristos sunt acolo să ne conforteze și să ne ajute la fiecare pas al drumului. Sarcina noastră este să continuăm să încercăm și să devenim Creștini maturi. Pavel a zis: „oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obicinuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul” (Evrei 5:13-14).

Trăind felul lui Dumnezeu trebuie să ne rămână întotdeauna prioritatea. Noi trebuie continuu să „Căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). Cheile care ne ajută să rămânem orientați spre felul de viață al lui Dumnezeu includ rugăciunea regulată și studierea Cuvântului lui Dumnezeu. După cum am observat deja din această broșură, vizitând cu alți credincioși poate fi o încurajare extraordinară în trăitul vieților noastre noi dedicate lui Dumnezeu. În Matei 7:21 Isus a zis, „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”

Exercitând voința liberă, noi alegem ceea ce vom face, dar este clar că Isus se așteaptă să ne facem partea noastră și să-I rămânem credincioși Lui. Cum a fost explicat mai devreme, noi trebuie să producem rod în viețile noastre care să fie plăcut lui Dumnezeu.

Botezat într-un trup spiritual

Unul nu este botezat într-o sectă sau denotație oarecare. Mai degrabă, unul devine membru al Trupului spiritual al lui Hristos (1 Corinteni 12:27; Efeseni 2:19-22).

În 1 Corinteni 12:13 noi aflăm că „noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.”

Acest corp se cheamă Biserica lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20:28). Membria în această Biserică este acordată de Dumnezeu asupra pocăirii sincere și a botezului și nu este determinată de oameni sau organizații omenești. Cuvântul grec pentru „biserică” este *ekklesia*, însemnând „cei chemați afară.” Pus simplu, Dumnezeu îi cheamă pe cei care îi alege El afară din societatea aceasta ca să facă parte din Biserica Lui spirituală.

Isus le-a spus discipolilor Săi, sau adeptilor, că vor trebui să fie învățați (Matei 28:19-20). În Efeseni 4:11-13 Pavel a zis de asemenea, „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Noi vedem aici că Biserica, ca trup al lui Hristos, are obligația și răspunderea să-i ajute pe Creștini să crească spiritual, ceea ce cere ca să lucreze împreună sub ghidarea preoților lui Dumnezeu chemați și credincioși. Dumnezeu ne îndeamnă să ne străduim pentru unitate și să recunoaștem nevoia pe care o avem unul de celălalt (1 Corinteni 12:12-25; Efeseni 4:1-3).

Găsirea unei biserici, sau a unui grup de credincioși chemați afară, cu care să putem învăța doctrine sănătoase și să fim cu alți credincioși, asemănători la gând, este important în menținerea pe drumul spre viața veșnică.

Evrei 10:24-25 ne spune, „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.”

Noi în Biserica Unită a lui Dumnezeu recunoaștem nevoia să oferim ocazia pentru poporul lui Dumnezeu să se adune și să primească instrucția și asociația biblică. Întâlnindu-te regulat cu poporul lui Dumnezeu va fi un ajutor vital pentru creșterea ta spirituală.

Informația cum să găsești cea mai apropiată congregație a Bisericii Unite a lui

Dumnezeu poate fi găsită la sfârșitul acestei bineveniți.
broșuri. Vizitatorii sunt întotdeauna

Sfârșitul drumului: Împărăția lui Dumnezeu

Acum să notăm câteva lucruri despre venirea Împărăției lui Dumnezeu și viața veșnică, sfârșitul călătoriei noastre spirituale. Noi ar trebui să ne amintim că Împărăția lui Dumnezeu este la inima mesajului evangheliei pe care a propovăduit-o Isus Hristos. Marcu 1:14-15, spune că „Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelie.” Când Isus a venit înapoi pe pământ pentru un scurt timp, după învierea Sa, El a continuat să le vorbească discipolilor Săi despre Împărăția lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 1:3).

Isus Hristos se va întoarce pe pământ și va stabili Împărăția lui Dumnezeu. „Îngerul, al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15).

Împărăția lui Dumnezeu va fi o împărăție reală, guvernând peste tot pământul, înlocuind toată autoritatea și guvernământul omenesc. „...Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece supt stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui vecinic” (Daniel 2:44).

Primii Creștini și-au fixat ochii ferm pe viitoarea Împărăție a lui Dumnezeu. Pavel a zis, „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, și mă va mântui, ca să intru în Împărăția Lui cerească...” (2 Timotei 4:18). Și Faptele Apostolilor explică cum că acesta a fost un motiv principal pentru lume să creadă adevărul lui Dumnezeu și să fie botezați: „Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei.” Și noi ar trebui de asemenea să " credem în Evanghelie” (Marcu 1:15).

Vom moșteni toate lucrurile

Astăzi, dacă noi rămânem credincioși lui Dumnezeu prin toată viața noastră, noi vom împărți cu Hristos rolul de regi și preoți în Împărăția ce are să vină (Apocalipsa 1:6). Noi putem anticipa să devenim duhuri și să trăim pentru totdeauna (1 Tesaloniceni 4:14-17; 1 Corinteni 15:50-54). Asemenea copiilor Lui înviați, noi vom moșteni toate lucrurile dela Dumnezeu (Matei 5:5; Apocalipsa 21:1-7; Evrei 2:6-8).

Deși este posibil totdeauna, în viața aceasta, de a-l renega pe Dumnezeu și a ne pierde mântuirea, Dumnezeu vorbește ca și cum mântuirea noastră este asigurată. Pentru cei care sunt dispuși să-și dedice viețile lor Lui, Dumnezeu oferă această perspectivă minunată în Efeseni 1:13-14: „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiti cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.”

Atât timp cât noi căutăm activ voința lui Dumnezeu și permitem Duhului Său Sfânt să lucreze în viețile noastre, eventuala noastră mântuire este garantată. Da, Dumnezeu ne promite să ne ajute la fiecare pas, la fiecare cotitură a drumului, dacă noi ne pocăim, avem credință în El pentru iertarea păcatelor noastre, suntem botezați și privim spre El și Împărăția Lui care are să vină.

Și acum ce să facem?

Acum că știi ce să faci, vei acționa, sau vei lăsa această chemare prețioasă dela Dumnezeu să treacă neobservată? Prin profetul Isaia, Dumnezeu ne dă o invitație și o promisiune: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-l, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:6-7).

În 2 Tesaloniceni 2:13-15, Pavel scrie, „Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțămim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci dela început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos. Așa dar, fraților, rămâneți tari, și țineți învățăturile, pe cari le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.”

Dacă Dumnezeu te cheamă, Îi vei răspunde?

Apostolul Pavel a scris de asemenea, „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:10-11).

Aceasta este singura cale spre viața veșnică.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe- Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax:01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
E-mail: info@gutenachrichten.org

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo, Italy
Telefon: (+39) 0338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26 E-mail: : info@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74 Stockholm, Suedia
E-mail: sverige@ucg.org

AFRICA

Africa de Est (Kenia, Tanzania, Uganda):
United Church of God – Kenia, P.O. Box 75261,
Nairobi, 00200 Kenia, E-mail: kenya@ucg.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
E-mail: mauritius@ucg.org

Africa de Sud: United Church of God, Africa de Sud
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
Africa de Sud.

Telefon/Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Malawi: United Church of God, P.O. Box 32257
Chichiri, Balantyre 3, Malawi.

Zambia: United Church of God, P.O. Box 23076,
Kitwe, Zambia, Telefon: 02-226076,
E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: United Church of God- Zimbabwe
P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe.
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Telefon: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081,
Laucala Beach state, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: United Church of God, P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon/Fax: +63-82 224 4444
Celular/text: +63-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENȚIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (5 13) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, a.d. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Vestile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesagiu de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este comisă la înțelegerea și practica creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Vestile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru coborârea broșurilor direct de pe Internet folosiți adresa următoare:
www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm